

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Στην Ε.

Είτανε νύχτα χειμωνιάτικη, και βουρκαωμένα σέρνονταν τα σύννεφα στον ουράνιο θόλο. Και εσύ, διάφωτη, στα βλωμένα μάτια μου μπροστά τηλιώθης, και μεύπες.

—Μή είναι ακκό, είναι θάνατος, να πιστέδεις στο ψέμα. Τ' ιστορία δέν έχασαν το φως τους, το φεγγάρ' θά ξαναβγεί πιδ μαγεφτικό άλμα, κι ο ήλιος θά σκορπίσει τα μολυβένια σύννεφα και θά ρουφήξει τή μούγλα. Μάθε, μου είπες ακόμα, πώς ή Ζωή δέν είναι για να πεθάνει και πώς; Ξ σου φαίνεται πώς νικημένη ανεβαίνει στο Γολγοθά, από τον πόνο Ισα-Ισα θ' αντρείψει, και ποδοπατώντας τήν παραπονοιάρικα τή λύρα, με νέαν όρμη θά χυθεί στις φλέδες τής Πλάσης...

Και δε σόπασες, με μου είπες πάλι:

—'Αν ξζω από το γάμο είσαι κλεισμένος, κι αν έμεινες έξω από τα πανηγύρια, μή στέκεσαι, μή στίκεσαι. Σήμα και σπάσε τις φραγές, και δάξε πώς τα χέρια σου μπορούν και να γκρεμίσουν. Μά κι αν ακόμα σου φανεί πώς; Έπεσε άπάνω σου βαρύ, ο σίδερο, το χέρι τής 'Ανάγκης, μήν πιστέφεις στον έαφτό σου, γιατί θά είναι ψέμα μεγάλο. Γίνου ένα έρωτηματικό του έαφτού σου, άποφάσισε να γιορτάσεις και εσύ τήν 'Ανάσταση άπάνου σε χαλάσματα, και τότες πιδ θά μπορέσεις να πεις πώς γνώρισες τήν 'Αλήθεια. Τότες θά σου χτενίσω τα μαλλιά με τα τρεμμένα από τή λαχτάρα δάχτυλά μου, και θά σε φιλήσω στο στόμα.

Έγώ σ' άκουσα βουβός, κ' έμεινα ώρα πολλή με δαμένη τή γλώσσα. Μά σε γύρισα και σε είδα κατάματα, και κατάλαβα πώς; Δλα άφτά μου τάλεγε για τήν άγάπη μας, σου είπα:

—Θά γκρεμίσω, και, με σιδερένιο σφυρί τον ψέφτικο κόσμο που ψέφτικα άνωρα τότε στολίζου, και στην άγάπη μας πιστέδοντας, θά στήσω άπάνου στα περασμένα, για 'εκρηχό τους σταυρό, τήν 'Ελπίδα... Θά πιστέδω στην άγάπη μας, στην 'Αλήθεια!

1 12 904

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ίστορικά ένός καινούριου Ρομπινσώνι

Πουλιέται 6 φρ. χρ. στο Βιβλιοπωλείο τής «'Εστίας»

ΕΞΕΝΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

OFFMAN

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

Το χυνόπωρο του 182... στα λουτρά του Πυρμόν είχε μαζευτ' κόσμος και κόσμος: σωστή άνθρωποπλημύρα πλουσιών ξένων, που ποτέ τους δέν τήν ένθιμοούντο. Το πλήθος τους καθημερινά έξακολουούσε νάρχεται, σέρνοντας ξοπίσω τους κάθε λογής κερδοσκόπους, που άφθονούν πάντοτε σε τέτοιους τόπους. Μά και οι παγκάδοροι του Φαραά δέν είταν λιγότεροι, άπλώνοντας στο πράσινό τους τραπέζι τους χρυσούς τους σωρούς, για να δολώνουν τους εύκολοκατάφερτους, που ή λάμψη του χρυσάφιου τους ξελλογιάζει τραδιώντάς τους άναπόφευχτα, όπως το δόκανο που στήνει ο κυνηγός να πιάσει κανένα εύκολόπισστο ζωντ'ήμι.

Όλοι δά γνωρίζομε πόσα εύκολα στην έποχή των λουτρών, μη ξέροντας ο καθείς πώς να σκοτώσει τις ώρες του, μακριά από τή συνειθισμένη του ζωή, ζητώντας κάποια διασκέδαση στο καθήσιό του το πολυήμερο, πόσο εύκολα τους παραδίδεται

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για τήν 'Ελλάδα φρ. 10.—Για το 'Εξωτερικό φρ. χρ. 10

20 Λεπτά το κάθε φύλλο Λεπτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κδόσκια τής Πλατείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου ('Οφθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια)στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Κυριακή τάπομεσήμερο ο διευθυντής τής «Μεταρρύθμισης» μίλησε στα γραφεία του, μπροστά σ' άθροκετό κόσμο, για τήν πολιτική κατάσταση. Το λόγο δέν τον άκούσαμε, μά ούτε ή «Μεταρρύθμιση» τότε δημοσίευσε για νάν τότε κρίνουμε. Ξέρουμε μοναχά, από τήν πορεία που κρατάει το φύλλο αυτό, πώς ο κ. Φραγκούδης δέν άπογοητεύεται καθόλου από τήν κατηφορία που παίρνει ή κρημερίδα του, μά τραβάει ίσια και παληκαρήσια στον τίμιο δρόμο του, να ξεσπάσει τα χάλια μας και να φωτίσει το λαό.

Μοναδικό καθήκον αυτό, με τις σημερινές συνθήκες μάλιστα. Όταν σε περικυκλώνει ή ψευτιά κι όταν σε κάθε βήμα σου τήνε βλέπεις να θριαμβεύει, νάγκαιιάζει λόγου σου τήν 'Αλήθεια και να κατακυλάς μαζί της στην κατηφορία! 'Ο άγώνας για 'Ιδέες φαίνεται σήμερα και παράξενο και τραλλό.

Κι αν σόδημε ο κ. Φραγκούδης από το γελοίο είναι γιατί πολλοί πιστεύουνε πως δλ' αυτά τα κάνει, να φωνάζει δηλ. και να σκίζεται για κάποια 'Ιδέα τίμια και πατριωτική, μόνο και μόνο γιατί δρέγεται να γίνει μια μέρα, και σύντομα μάλιστα, βουλευτής.

Αυστηρώς κείνο που τότε συβουλέψαμε άλλότες, δέν τάνουσε, να δηλώσει δηλ. πως με κανέναν τρόπο δε θά δεχτεί έπονηφιότητα βουλευτική, ούτε ο ίδιος θά τήνε ζητήσει. Πρέπει να γίνει αυτό, για να μη μπορεί να του πει κανένας τίποτα και για να τότε πιστέψει ο λαός, που τόσες φορές ίσια με τόρα γελάστηκε από ύμορφα λόγια κι από κάθε είδους άπισχσες. Πρέπει ναποδείξει στο λαό πως μόνο για το γενικό καλό τασκίζει, χωρίς να ζητάει τίποτα για λόγου του, και τότε όσο λίγοι κι αν είναι κείνοι που σήμερα τότε πιστεύουνε, θά γίνουνε πολλοί αύριο, και θά φέρουνε μεθαύριο τή νίκη.

Κι ο άγώνας τής «Μεταρρύθμισης», όπως και κάθε άλλος άγώνας, θέλει πρώτα τους μάρτυρές του. 'Υστερα δάρθει ή άράδα κεινώνε που θά γενούνε τάραθά τής νίκης. Αυτό πρέπει να τήξει για σύμβολο καθένος που ρήχεται σε τέτοιους άγώνες εθνεθνικούς. Και μάρτυρας νάσαι σε τέτοιους άγώνες, τιμή σου είναι γιατί είναι λιγοστοί οι διαλεχτοί που δέχονται να ματώσουνε το μέτωπό τους με το στεφάνι του μαρτυρίου, το άγλαθένιο μιά τίμιο.

Αυτές τις σκέφτες μίς έφερε μια όμιλία που έγινε στα γραφεία τής «Μεταρρύθμισης», κ' ενόχμασε στον κ. Φραγκούδη να ξεκολουθήσει τή δουλειά του, όπως και τήν άρχίσησε, μιλιώντας και γράφοντας για τήν 'Αλήθεια, με τή βεβαιότητα πάντα πως ή μικρή κυκλοφορία τής «Μεταρρύθμισης» θά σκεπάσει μια μέρα τις μεγάλες και καταπληκτικές κυκλοφορίες τής «'Εσπερινής» και τής «'Αστραπής».

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Τετράδη τάπομεσήμερο, με κείνο το τσουχτερό κρύο δυό αρχαίες καρικατούρες περπατούσανε στην δόξ Πιατησιών. Είτανε ο κ. Δόγκαν κ' ή γυναίκα του, ή κ. Δόγκαν Β', που πριν πάρει αυτόν τον τίτλο και τή λέξη του κυρίου τής, είτανε πατριώτισσά μας, ντυμένη πολύ φρόνιμα και πολύ χαριτωμένα.

Οι διαβάτες τους βλέπανε και γελοούσαν: μερικοί και τους έλυπόντουσαν έτσι καθώς τους βλέπανε μισόγυμνους και ξεκάλτωτους. Κάτι παρόμοιο θά αίστανθουνε οι ίδιοι οι διαβάτες αν δούνε μεθαύριο

και έτσι το παιγνίδι του γίνεται, άθελήτά του, πολλές φορές πάθος άκατανίκητο: Συχνά βλέπει κανείς εκεί άνθρώπους, που ποτέ τους δέν άγγιξαν χαρτί, κερφωμένους άδιάκοπα στο πράσινο τραπέζι, να χάνωνται στους τυχερούς συνδυασμούς του παιγνιδιού: αν λογαριάσεις και τήν λεπτότητα που άπαιτεί να κινδυνεύει ο καθένος τους κάθε βράδυ λίγα χρυσά νομίσματα, αυτήν ίσα-ίσα τήν λεπτότητα, που γίνεται ή άφορμή να μην ήμπορούν κατόπι να συγκρατήσουν πλέον τον έαυτόν τους: από το όλεθριον αυτό πάθος, θά έννοήσης πόσο δύσκολο είναι να ξεφύγει κανείς από τα χέρια όλων εκείνων των παγκάδων του Φαραά.

Κάποιος νέος γερμανός βαρόνος, ο Σιεγγφριέδ, μόνον κ' αυτός έξεχώριζε. Τις ώρες που έτρεχαν όλοι τους ξετρελλαμένοι στο χαρτοπαίγνιο και δέν εύρισκε κανένα να περάσει κάπως εύχάριστα τήν ώρα του, άποτραβιότανε στο δωμάτιό του μ' ένα βιβλίο ή επήγαινε στην έξοχή να περπατήσει και θαυμάσει τήν φύση, που είναι τόσον εύμορφη σ' αυτό το πολυέλητρο μέρος.

Ο Σιεγγφριέδ ήταν νέος ανεξάρτητος, πλούσιος, μ' εύγενικό παράστημα, συμπαθητικό πρόσωπο, νέος τέλος πάντων που είχεν όλα τα προτόντα να κερδίσει τις γλυκές ματιές και τις γυναικείες καρδιές

χωρίς πολλούς κόπους. Μά το σπουδαιότερο ήταν, που κάποιο εύτυχισμένο άστέρι έφαινετο να πλανιέται άπάνωθε του άβασίλευτο, έδηγώντας τον σε κάθε του επιχείρηση: έλεγαν μάλιστα, πως κάμποσο έρωτές του, όλοι πολυδήγηται, είχαν ως τόρα ξετυλιχτ' εμπρός του, όλοι με το πλέον εύχάριτο και με το πλέον άπροσδόκητο αποτέλεσμα: με τον χαραχτήρα του 'Εδηγούντο πρό πάντων τήν ιστορία ένός ρολογιού του, ιστορία που μας δείχνει τήν άτελείωτη τής τύχης του εύνοια: 'Ο Σιεγγφριέδ, πολύ νέος τότε, έτυχε να βρεθ' ταξιδεύοντας σε τόση άναπαράδιζ, που μην ήμπορώντας να έξακολουθήσει το ταξείδι του, άναγκάσθηκε να πουλήσει το ρολόγι του, ένα πολύτιμο ρολόγι γαριρισμένο με διαμαντόπετρες, να το πουλήσει δσα-δσα. Μά τήν ώρα ίσα-ίσα που έμελετούσε να το δώσει, φτάνει στο ξενοδοχείο που έμενε κάποιος νέος πρίγκηπας, ζητώντας ναγοράσει κάτι τέτοιο πολύτιμο πράγμα και επλήρωσε το ρολόγι του Σιεγγφριέδ όσο τάξίζε. Μετά ένα όμως χρόνο ο Σιεγγφριέδ, ένήλικος πλέον και κύριος τής κληρονομίας του, μια μέρα βλέπει στην έφημερίδα, πως ένα ρολόγι έξβαινε στο λότο: παίρνει έναν αριθμό, δίνοντας μερικές ψυροπεντάρες, και σε λίγες μέρες κερδίζει το ίδιο εκείνο πουλήμένο του ρολόγι. Δέν έπέρασε πολύς καιρός και

και την «Αντιγόνη» του κ. Μιστριώτη, με γλώσσα αλά Δόγκαν, κρύα και ξεκάλατωτη. Τί τὰ θέλετε! Τὸ ἀρχαῖο κοστοῦμι πέρασε πιά και χίλιοι Δόγκαν δὲ μποροῦνε νὰ τὸ ξαναφέρουν πίσω. Ἀλλιώτικα μιλάνε κι ἀλλιώτικα ντύνονται σήμερα οἱ ἄνθρωποι· κοστοῦμι Δόγκαν και γλώσσα Μιστριώτη, μονάχα τίς ἀποκριεῖς ἔχουνε πέραση.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

τὸ «Ἄστυ» τῆς περασμένης Τετάρτης μετὸ ἀμπεδοτάγμα τῶν βουλευτῶν μας. Σ' ἓνα ἀρθρο του, μετὸ πολὺ χιοῦμορ και μετὸ πολὺ δύναμη γραμμένο, ὁ κ. Ρέπουλης ἀποκάλεσε ἀμπεδούς κ' ἐφένδρους τοὺς βουλευτὲς τοῦ κ. Ζαΐμη, γιατί δὲ δείχνουνε τὴ δύναμή τους μέσα στὴ Βουλὴ και τὴν ἀφήνουνε ἀχρησιμοποίητη — νὰ σκοουριάσει βέβαια! Ὁ κ. Ρέπουλης κλαίει και δέρνεται γι' αὐτό! Ἐμεῖς ὅμως γνωρίζοντας πὼς κὴ ἰσχύς τοῦ βουλευτοῦ κείται ἐν τῇ γλώσσῃ του, χαϊρόμαστε πὼς ἡ γλώσσα τῶν Ζαΐμικῶν μένει ἀχρησιμοποίητη, ἀφοῦ τόσες ἄλλες γλώσσες βράζουνε μέσα στὸ ἐθνικὸ αὐτὸ παλιοκάζανο. Δὲν πειράζει ἂν μένουνε και μερικὲς γλώσσες σ' ἐφένδρεϊα. Τί νὰ τίς κάνουμε τόσες!..

ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝΕ

οἱ ἐφημερίδες μας νὰ καταλάβουνε γιατί ἡ Σάρρα Μπερνάρ δὲν ἔμεινε και τόσο ἐνθουσιασμένη μετὸ κοινὸ τῆς Ἀθήνας. Δὲ φταῖνε γι' αὐτὸ οἱ καημένοι οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ ὅπως μποροῦσαν φανερώσανε τὴν ἐκτίμησή τους στὴ μεγάλη τεχνίτρα τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ οἱ ἴδιες οἱ ἐφημερίδες ποὺ δὲ πάψανε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦρθε Ἰσα μετὴν ἡμέρα ποῦρφυγε, νὰ μιλάνε και νὰ χαριεντίζονται και νὰ σαχλολογοῦνε γιὰ τὰ γηρατειά της. Μιὰ τέτιχα χωριατικὰ ὄχι μιὰ Σάρρα μετὸ οὔτε ἡ τελευταία τουρογοῦρτισσα μπορεῖ ποτὶ νὰ συχωρεῖσαι.

ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑΣΜΑ

σημαντικὸ ἔπαθε ἀπὸ τοὺς «Καιροῦς» κάποιος δημόσιος ὑπάλληλος. Οὔτε τήνε καλοξέρουμε τὴν ὑπόθεση, οὔτε ζητήσαμε νὰ μάθουμε περισσότερα ἀπὸ

κεινα ποὺ δημοσιεύθηκαν στοὺς «Καιροῦς» και στὶς ἄλλες ἐφημερίδες. Μὰ και κείνα εἶναι ἐρκετὰ νὰ μᾶς πείσουνε και νὰ μᾶς ἀπελπίσουνε, πὼς ὑπάρχουν μερικὲς ἐφημερίδες ποὺ δὲν τόχουν γιὰ τίποτα νὰ κουρελιάσουνε τοῦ καθενὸς τὴν ὑπόληψη μιὰ χαρὰ, ἀρκεῖ νὰ τοὺς πᾶς μιὰ διατριβή, ὡς εἶναι και μετὸ ψευτόνομα ὑπογραμμένη, και νὰ καλοπλερώσει γιὰ τὴ δημοσίευσή της.

Οἱ «Καιροῖ» αὐτὴ τὴ φορὰ μᾶς πείσανε πὼς ὁ τύπος μας δουλεύει καλοσυνείδητα ὄχι μονάχα γιὰ τὴν πολιτικὴ μας ἀποκατάσταση, μὰ και γιὰ τὴν κοινωνικὴ μας ἀνύψωση. Πῶς ὄχι!

ΖΥΓΩΝΟΥΝΕ

κ' οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές, νὰ τὸ δεῖτε. Εἶμα τε «καλὰ πληροφορημένοι», ποὺ λένε κ' οἱ ἐφημερίδες, ἀφοῦ μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ κ. Λεβίδης. Κι ὄχι πάλι μετὸ στόμα του, γιατί μποροῦσε νὰ μᾶς γελάσει, ἀλλὰ μετὸς πράξεις του, ποὺ εἶναι εὐλικρινέστατες. Λοιπὸν ποὺ λένε, φίλτατοι συμπολίτες, ὁ κ. Λεβίδης, ἔβγαλε φρεφὰ και διατρίζει νὰ καίγονται ἀπὸ τοὺς δημόσιους ὑπαλλήλους τὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια ὅπου κι ἂν βρίσκονται!

Κόλπο προεκλογικὸ αὐτὸ, κι ἂν δὲ ζυγώνανε οἱ ἐκλογές, νάσαστε βέβαια πὼς ὁ κ. Λεβίδης δὲ θὰ τὸ ξόδειαζε ἔτσι, σὰ χαμένα.

Νὰ μὴ ξεχνᾶνε ὅμως κ' οἱ ἐκλογεῖς κείνο ποὺ μᾶς ἀποκάλυψε ἄλλοτε τὸ «Σκριπ», πὼς δηλ. ὁ κ. Λεβίδης ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά σκίζεται γιὰ τὸ Βαγγέλιο, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔβρισε μετὸ μιὰ βρωμοφυλλάδα τοῦ τάχια λείψανα!

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

παράσταση τοῦ Βασ. Θεάτρου δὲν ἐπέτυχε, ἀφοῦ οἱ θεατῆς μετριόντουσαν στὰ δάχτυλα.

Οἱ ἐφημερίδες χαλάσανε τὸν κόσμο γι' αὐτὸ, μὰ δικίο δὲν ἔχουνε. Δὲν εἶπε ἡ ἐπιτροπὴ στὸν κόσμο:

— Δός μου τὸν παρὰ σου γιὰ τὴ Μακεδονία και μὴ βγεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι σου!

Τοῦ εἶπε: — Δός μου τὸν παρὰ σου γιὰ τὴ Μακεδονία κ' ἔλα νὰ σε διασκεδάσω!

Και μετὸν «Οιδίποδα» τοῦ Βλάχου, χριστιανοὶ διασκεδάση δὲ γίνεται. Ἐρήμωση και κρύο μονάχα, ὅπως εἶναι κρύα κ' ἡ μετάφραση. Κ' εἶναι ἀκαρδο

και φρεφὰ αὐτὸ, νὰ βγάλεις ἕναν ἄνθρωπο τὸ χεῖμῶνα ἀπὸ τὴ ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ του και νὰ τόνε καταδικάζεις, σὰ νάχε σκοτώσει ἄνθρωπο, νὰ βλέπει Βλάχικους Οιδίποδες!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑἴΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓῆ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΑΟΥ

(Μυρολόγι σὲ θάνατο παλιμαριῶ).

Πούσαν, περιστερούλα μου, κῆρες αὐτὴν τὴν ὄρα, ποὺ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ και βγάξει ἡ γις χορτάρη; Σὰ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ και βγάξει ἡ γις χορτάρη, τότε νὰ με ξαναρνηθεῖς, νὰ κάνεις ἄλλον ἄντρα. Παραπλεγμένη λεμονιά μετὸ τάνθη στολισμένη, τὴν ὄρα ποὺ σάγαπησα εἶτανε βλαγημένη, σάγαπησα κι ἀρρώστησα σαράντα μιὰ μέρα και τῆμαθαι οἱ φίλοι μου και κλαίγουν γιὰ τίμένα, τῆμαθαι κ' ἡ ἀγάπη μου και κλαίγει γιὰ τίμένα. Πάρε κερὶ στὸ χέρι σου και ἔλα νὰ με γλάπεις και ρώτησε τὴ μάνα μου: — Μάνα τί κάνει ὁ γιός σου; — Ὁ γιός μου εἶν' στὴν κάμαρα, δεξιά μεριά στὸ στρώμα. — Ἐλα, τριανταφυλλένια μου, ἔλα κάτσε στὸ γόνα, σκύψε, τριανταφυλλένια μου, και φίλα με στὸ στόμα. Κι ἄπλωσε τὸ χεράκι σου στὸν ἀργυρὸ τὸν κόρφο και πήρε τὰργυρὰ κλειδιά νανοίσεις τὴν κασέλα, νὰ πάρεις τὰργυρὰ κλειδιὰ νανοίσεις τὸ τεντούκι, και βγάλε τὰ ρουχίτια μου, τὰ ἔργμα τὰ ρούχα μ'. με καταράστηκαν ἔχτροι στὴ γούρνα νὰν τὰ βάλω. Ὅταν ἴδεις παπὰ νάρθει, παπάδες και ψαλτάδες, τότε νὰ βγάλεις μιὰ φωνὴ νὰ μαραθοῦν τὰ χέρτα: «Παραμάριστε, ψάλτες μου και σεῖς μυρολόιστρες». Στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ θὰ με πᾶν, στὴς ἐκκλησιὰς τὴν πόρτα τότε νὰ βγάλεις μιὰ φωνὴ νὰ μαραθοῦν τὰ χέρτα. Κι ὅταν θὰ με ξεπαρᾶσῶν, με βάνουν στὸ πανιέρι τότε, περιστερούλα μου, νὰ πιάνεῖς ἄλλο ταῖρι.

(Μυρολόγι σὲ θάνατο νέου).

— Μωρὴ ψηλὴ μου λεμονιά μετὸ τάνθη στολισμένη!.. — Ἡ μάνα μου με στόλισε νὰ πάω νὰ σεργιανίσω, νὰ ἰδῶ χωριὰ, νὰ ἰδῶ ντουνην, νὰ ἰδῶ τὴν πόλη ὄλη, νὰ ἰδῶ και τὸν παρὰδεῖσο πὼς κίθονται οἱ νέες, κίθονται μετὸ τρικντάφυλλα, κίθονται μετὸ λουλούδια...

τᾶλλαξε μ' ἓνα δαχτυλίδι διαμάντι. Ἀργότερα ὑπηρετοῦσε τὸν πρίγκηπα Σ... ὡς ἰδιαιτέρὸς τοῦ κλειδοῦχος· ἔ πρίγκηπος αὐτός, θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψῃ γιὰ τὸ ζῆλο του, μιὰ μέρα τοῦ χαρίζεῖ... τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ρολόγι τοῦ μετὸ μίαν κλυσιδὰ πολυτίμη.

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ ρολογιοῦ ὅμως ἔβγαλεν ἀκόμη περισσότερο σὲ περιέργεια ὄλους στὸ Πυρμόν, μὴν ἡμπερώντας νὰ ἐξηγήσουν τὸ τόσο πείσμα τοῦ Σιερ-γερριέδ: νὰ μὴν ἐγγίξῃ ποτὲ τοῦ χαρτί αὐτός, ποὺ ἡ τύχη τοῦ ἔχαμογελοῦσεν ἀδιάκοπα ἐπὶ τέλους ὀλο τους κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς ἐπιμονῆς του αὐτῆς ἦταν ἡ μεγάλη του φιλαργυρία, ἐλάττωμα, ὅπως ἔλεγαν, ποὺ τοῦ ἐθάμπωνεν ὄλα τὰ περιλαμπρά του προτερήματα, κάνοντας τον νὰ τρέμῃ στὴν ἰδέα και τῆς παρκαμικῆς ζημίας. Καὶ τᾶλεγεν ὁ κόσμος αὐτὰ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ καθόλου, ὅτι τοῦ Βαρόνου ἡ καθημερινὴ ζωὴ ἀπομάκρυνε κάθε ὑποψία φιλαργυρίας· μὰ ὅπως γίνεται τίς πλιότερες φορὲς, ἡ ἐνάντια γνώμη ἐνίκησε γρήγορα και τοῦ ἐκολλήθηκε ἀνεξάλειπτα στὸ μέτωπό του.

Ὁ βαρόνος ἔμαθε τὰ ὅσα ἐλέγοντο εἰς βάρος του και, σὰν μεγαλόδωρος και ξωδευτῆς ποὺ ἦταν, ἀποφάσισε μετὸ ὄλη τὴ φρίκη ποὺ τοῦ ἐπροξενούσε τὸ

παιγνίδι νὰ διασκορπίσῃ, πετώντας μερικὲς ἑκατοντάδες εικοσόφραγκα, ὄλες αὐτὲς τίς ἐνοχλητικὲς ὑποψίες, ποὺ ὄλοένα ἐσηκόνοντο ψηλότερα κατεπάνω του. Πηγαίνει λοιπὸν ἓνα βράδι στὸ χαρτοπαίγνιο μετὴν ἀπόφαση νὰ χάσῃ κάμποσα λουτζια, ποὺ ἐπῆρε στὴν τσέπη του. Μὰ ἡ ἴδια του τύχη, ποὺ τὸν ἀκόλουθοῦσε κατὰ πόδι, τοῦ ἐδείχθηκε πιστότερη. Τὸ κάθε ποντάρισμα τοῦ φερνε χρυσάφι και χρυσάφι: ὄλες οἱ τέχνες τῶν πιδὸ δοκιμασμένων χαρτοπαίχτων ἐθροψαλλίζοντο ἐμπρὸς στὴν ἀκλόνητη τύχη τοῦ Βαρόνου. Τοῦ κάκου ἄφηνε τοὺς πόντους του, τοῦ κάκου, παίρνοντας ἄλλους· πάντα ἐκέρδιζε, ὡς ποὺ ὁ βαρόνος βλέποντας τὴν τύχη του τόσο νὰ τὸν εὐνοῖ, ἄρχισε νὰ πελπιζέται, σπάνιο και περίεργο φαινόμενο πονταδόρου, τόσο περίεργο ποὺ καθαρὰ σ' ὄλων τῶν συμπαίχτων του τὰ πρόσωπα διακρίνε κανεῖς τὴν βεβαιότητα, πὼς εἶχαν ἐμπρὸς τους ἓνα θεότρελλο, ποὺ πεισματικὰ ἐναντιώνετο τῆς τύχης του και τὴν ἀπόδιωχνε, τόσο πολὺ εὐνοῶντας τον.

Βλέποντας ὁ βαρόνος τὴν ἀτέλειωτη ἐπιτυχία του, ἐνόμιζε τὴν ἑαυτοῦ του σὰν νὰ εἶποῦμε ὑποχρεωμένο νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸ παιγνίδι, προσμένοντας νὰ χάσῃ, ἐπὶ τέλους ὅσα εἶχε κερδίσει· μὰ ὄλος διόλου τὸ ἐναντίο τοῦ συνέβαινε και τὸ ἄστρο του τὸν παρᾶσε. Ὅλοένα ἡ τύχη του ἐδείχνοτουν περισσότε-

ρο εὐνοϊκὴ και ἔτσι, χωρὶς και ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ, ὅσο ἐπαίξε τόσο εὕρισκεν ὁ βαρόνος κάποιον εὐχαρίστηση σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, τὸ φαράω, ποὺ μ' ὄλη του τὴν ἀπλότητα μᾶς παρουσιάζει τοὺς θελκτικότερους συνδυασμοῦς.

Τὴν δὲν ἐδείχνετο πλέον δυσχερῆσθαι ἀπὸ τὴν τύχη του: τὸ παιγνίδι τοῦ ἀπορροφούσε κάθε του σκέψη και τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ ὄλες τῆς βραδιῆς. Δὲν παρεσύρετο ἀπὸ τὸ κέρδος, ὄχι· ἀλλ' ἀπ' τὸ παιγνίδι καθαυτὸ, δεμένος ἀπὸ κάποιον ἰδιαιτέρου τοῦ θέλγητρο, ποὺ οἱ φίλοι του πολλὲς φορὲς τοῦ τὸ εἶχαν εἰπῆ, μὰ ποτὲ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς του.

Μιὰ βραδιά ἀπὸ τίς πολλὰς ἐκεῖνες βραδιῆς, σηκῶνοντας ὁ βαρόνος τὰ μάτια του τὴ στιγμή ποὺ ὁ παγκραδόρος τέλειωσε τὴ χαρτωσιά του, βλέπει ἓναν ἄνθρωπο ἡλικιωμένο ἀντικρουὰ του, κοιτάζοντας τον κατὰμματα μετὸ κάτι ματιῆς θλιμμένης και σοδαρές, κερφωμένες στὸ πρόσωπό του ἀδιάκοπα. Καὶ ὅσες φορὲς ὁ βαρόνος ἐσταματοῦσε τὸ παιγνίδι του, ἡ ματιὰ του ἀντίκρυζε τὸ σκοταδερὸ μάτι τοῦ ξένου ἐκεῖνου, ποὺ τὸν ἐσυγκλονοῦσε κατὰμματα, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ προφυλαχθῇ. Σὰν ἐτέλειωσε τὸ παιγνίδι, ὁ ξένος ἀμέσως ἔφυγε· μὰ τὴν ἄλλη βραδιά νὰ σου τον πάλι ἀντίκρου του, κερφώ-